

Presidiálními oběžníky č. 79 a 89 ze 27. května 1921 č. 3241 a z 9. července 1921 č. 7935 stanovena byla zásada, že pro výpočet poplatků z povolení h r o m a d n ý c h — o taková v daném případě šlo — jest směrodatná sazba poplatků platná v den, kdy zboží bylo odevzdáno úřadu státnímu, který jest povinen a oprávněn vývoz v listině úřadem pro zahraniční obchod vydati potvrditi (celnímu, železničnímu, poštovnímu úřadu). Za platnosti této zásady mohly poplatky býti vyměřeny a předepsány teprve tehdy, byl-li vývoz uskutečněn, a byl-li v době té úřad ještě oprávněn nějaké poplatky za vývozní povolení vybírat. Co před tím na poplatky bylo složeno, má povahu pouhé zálohy.

Proto nedojde-li k vývozu zboží vůbec, nebo dojde-li sice k němu, ale teprve v době, kdy vývoz jeho byl uvolněn a kdy úřad vůbec není již povolán k tomu, aby vývozní povolení udílel a za ně poplatky vybíral, schází úřadu jakýkoliv podklad pro vyměření poplatku, jež má se státi d l e s a z b y p l a t n é v d e n o d e v z d á n í z b o ž í ú ř a d u s t á t n í m u, a poplatek takový vůbec nemůže býti předepsán. Z uvedeného jest patrné, že pokud jde o h r o m a d n á povolení k vývozu, je min. obch. vázáno vrátiti přijatou zálohu na vývozní poplatky, pokud povolení nebylo využito, ať se tak stalo z důvodu, že s vývozu vůbec sešlo, či proto, že zatím vývoz byl uvolněn a povolení k vývozu stalo se nepotřebným.

Není tedy, pokud jde o hromadná povolení, správným náhled úřadu, že strana nemá právního nároku na vrácení poplatku za nevyužitá povolení, třeba povolení nevyužila jen proto, že vývoz zboží byl zatím uvolněn, neboť jak svrchu dovedeno, nutným předpokladem pro konečné vyměření poplatku jest, aby zboží bylo skutečně vyvezeno, a aby v té době vývoz jeho podléhal povolení, za něž platiti by bylo poplatek. Nejsou-li tyto předpoklady splněny, jest ministerstvo povinno zapravené poplatky, jež mají povahu pouhé zálohy, straně vrátiti.

V daném případě není sporu o tom, že jde o t. zv. hromadná povolení k vývozu, a že povolení těch v době, kdy úřad poplatky za vývozní povolení vybírat mohl, využito nebylo. V důsledku toho byl úřad povinen straně na její žádost přijatou zálohu vrátiti. Poněvadž tak učiniti odepřel, příčí se rozhodnutí jeho zákonu.

Č. 5028.

A d m i n i s t r a t i v n í ř í z e n í . * Jestliže advokát za příjemce poštovních zásilek označil poštovnímu úřadu jen u r č i t é zaměstnance své kanceláře, jest doručení výměru správního úřadu poštou jinému zřízení kanceláře právně neúčinné.

(Nález ze dne 20. října 1925 č. 19.382).

V ě c: Firma ve V. (adv. Dr. Eugen Pštross z Prahy) proti ministerstvu obchodu o vývozní poplatky.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro vady řízení.

D ů v o d y: Podáním de praes. 2. ledna 1922 žádala stěžující si firma o vrácení částí poplatku zaplaceného za vývozní povolení. Firma udala,

že toto povolení, v němž udán byl Hamburk jako stanice určení, bylo na její žádost nahrazeno povolením jiným, znějícím na vývoz do Rakouska, a že tohoto povolení bylo jen částečně použito. Jako doklad, že není vinna neuskutečněním obchodu, předložila st-lka dopis firmy M. v Berlíně a Hamburku z 25. srpna 1921.

Naříkaným rozhodnutím nebylo této žádosti vyhověno, poněvadž důvody žádosti, zejména že neuskutečnění obchodu se stalo bez viny stěžující si firmy, nejsou prokázány korespondencí cizozemské firmy, po případě jinými konkrétními doklady.

Ve stížnosti na nss podané tvrdí stěžující si firma, že nař. rozhodnutí bylo jí doručeno teprve dne 22. listopadu 1925. Žal. úřad v odvodním spise namítá však, že se doručení stalo již dne 18. května 1923 do rukou právního zástupce stěžující si firmy, poukazuje na stvrzenku ve spisech založenou a navrhuje, aby stížnost byla jako opožděná odmítnuta. Musil se proto nss zabývat nejprve otázkou, kdy bylo nař. rozhodnutí s právním účinkem doručeno právnímu zástupci stěžující si firmy, a je-li vzhledem k tomu stížnost na tento soud podána v 60 denní preklusivní lhůtě, stanovené v § 14 zákona o ss.

O doručení tohoto rozhodnutí jest ve správních spisech založena stvrzenka z 18. května 1923, podepsaná Františkem R., jenž byl zaměstnancem advokátní kanceláře právního zástupce stěžující si firmy. Stížnost toto doručení za právně účinné neuznává, poukazujíc na to, že k přijímání poštovních zásilek pro právního zástupce firmy byli zmocnění způsobem, platným předpisům vyhovujícím, jiní tři zaměstnanci jeho advokátní kanceláře, kdežto František R. zmocněn nebyl.

Tento právní názor stížnosti uznal nss správným, uváživ, že dle všeobecných zásad platných pro řízení správní má se doručení rozhodnutí neb opatření správního úřadu státi pravidelně buď do vlastních rukou strany neb jejího zákonitého zástupce aneb do rukou osoby náležitě zmocněné. Soud neměl příčiny zabývat se otázkou, mohlo-li by se doručení s právními účinky státi kterémukoli zaměstnanci advokátní kanceláře v tom případě, kdyby určití zaměstnanci advokátní kanceláře nebyli pro přijímání poštovních zásilek určeni, neboť v daném případě jest mimo veškerou pochybnost, že k přijímání poštovních zásilek pro právního zástupce stěžující si firmy byli přípustným způsobem označeni a zmocnění tři zaměstnanci advokátní kanceláře, nikoli však František R., jenž stvrzenku a doručení podepsal. Se zřetelem k tomu nemohl soud uznati za právně účinné doručení nař. rozhodnutí do rukou toho zaměstnance, nýbrž teprve doručení, jež se stalo dne 22. listopadu 1923, jehož účinnost st-lka nepopírá, a shledal proto, že stížnost, která byla dána na poštu za účelem dopravy na tento soud dne 19. ledna 1924, jest podána včas. — — —

Č. 5029.

Státní zaměstnanci. — Administrativní řízení (Podkarpatská Rus): O pravomoci generála Hennoque ustanovení civilní státní zaměstnance na Podk. Rusi v roce 1919?

(Nález ze dne 20. října 1925 č. 19.383.)